

ΧΩΡΙΣ ΔΑΓΛΙΤΗ

λυκὲς γυναῖκες — ποῦχαν καρφωμένα
τὰ μάτια τους σὲ μένα, γιατί φέρνω
πρόθυμα ὅ,τι ζητήσουν, πληρωμένα
πὸ μένα, — μ' ἀγκαλιάζουνε, τὶς σέρνω

σὲ κάθε μου ματιὰ καὶ λιγωμένα
μου γελοῦν. Καὶ στὰ χάρδια τους σὰ γέρνω,
χαίρουνται πὼς χαρὰ δίνουν σ' ἐμένα,
βλέποντας τὸ ποτῆρι μου νὰ παίρνω.

Κι' ὅμως, σὰν πίνω ἀφρὸ καὶ σὰ χαιδεύω
τὸν ἄλλο τὸν ἀφρὸ, μιὰ πίκρα στάζει
μὲς στὴν ψυχὴ μου. Κεῖνο ποὺ γυρεύω
λείπει μακριά, πολὺ μακριὰ ἀπουσιάζει.

Γιὰ κεῖνο τῆς καρδιάς μου θάνατι οἱ χτύποι,
γιὰ κεῖνο τὸ ζεστόγλυκο ποὺ λείπει.